

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku E.K.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.  
o wcześniejszą emeryturę,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 23 października 2019 r.,  
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 23 sierpnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. na rzecz ubezpieczonego kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2016 r. Sąd Okręgowy w W. zmienił decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, II Oddział w W. z dnia 17 maja 2016 r. i z dnia 30 września 2015 r. i przyznał E.K. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 września 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2018 r. oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zmieniając ten wyrok w ten tylko sposób, że ustalił początkowy termin wypłaty świadczenia na dzień 13 lutego 2016 r. Sąd drugiej instancji podzielił pogląd prawny Sądu pierwszej instancji w przedmiocie zastosowania art. 120 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44,

poz. 220 ze zm.) w brzemieniu obowiązującym od dnia 6 sierpnia 1979 r. (Dz.U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111) i doliczenia do stażu pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach okresu zasadniczej służby wojskowej od dnia 24 października 1979 r. do dnia 5 kwietnia 1982 r.

Skarga kasacyjna Zakładu Ubezpieczeń Społecznych została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 184 i 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.). w związku z § 2 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w związku art. 108 ust. 1 stawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220) i § 5 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. Nr 44, poz. 318 ze zm.) przez uznanie spornego okresu pełnienia zasadniczej służby wojskowej za okres pracy w szczególnych warunkach. Według stanowiska skarżącego, po dniu 31 sierpnia 1979 r. nie było podstawy prawnej umożliwiającej zaliczenie służby wojskowej do okresu takiej pracy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego zaliczenia do czasu pracy w szczególnych warunkach okresu zasadniczej służby wojskowej odbywanej po dniu 31 sierpnia 1979 r. Powołując się na uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13 (OSNP 2014 nr 3, poz. 42) oraz uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2015 r., III UZP 4/15 (OSNP 2015 nr 12, poz. 164), wywodził oczywistość zaliczenia do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym czasu odbywania zasadniczej służby wojskowej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r. (Dz.U. Nr 44, poz. 220), przypadającym od dnia 29 listopada 1967 r. do 31 grudnia 1974 r. Domagał się zatem rozstrzygnięcia, czy po dniu 31 sierpnia 1979 r. istniała podstawa prawna umożliwiająca zaliczenie służby

wojskowej do okresu pracy w szczególnych warunkach. Argumentował, że ta kwestia jest istotna dla rozstrzygnięcia nie tylko niniejszej sprawy, ale również spraw o wcześniejszą emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych innych osób, których okres odbywania zasadniczej służby wojskowej „coraz częściej przypada po 31 sierpnia 1979 r.”.

Ubezpieczony wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący nie wykazał, że postawione przez niego pytanie istnieje jako istotne zagadnienie prawne, jak też nie dostarczył przekonujących argumentów uzasadniających odmienną ocenę prawną od przyjętej przez Sądy obydwu instancji. Pominął przy tym, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości subsumcja zastosowanego w sprawie art. 120 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w brzemieniu obowiązującym od dnia 6 sierpnia 1979 r.

W wyroku z dnia 18 kwietnia 2018 r., III UK 57/17 (niepubl.) Sąd Najwyższy wyraził ogólne zapatrywanie, że okres służby wojskowej traktuje się jak nieprzerwany okres zatrudnienia w tym samym zakładzie pracy. W wyrokach z dnia 3 sierpnia 2016 r., I UK 283/15 (niepubl.) i z dnia 17 stycznia 2019 r., II UK 476/17 (niepubl.) przesądzono, że czas odbywania zasadniczej służby wojskowej w okresie obowiązywania kolejno art. 108 ust. 1, art. 120 ust. 1, art. 125 ust. 1 i ponownie art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej traktowany jest jednakowo, co wspiera wykładnia językowa tych przepisów wzmocniona wykładnią systemową oraz funkcjonalną (art. 85 ust. 1 oraz art. 2 i art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, z których

wynika zakaz ustanawiania takich regulacji ustawowych lub dokonywania takiej wykładni przepisów prawa powszechnie obowiązującego, które dopuszczałyby jakiegokolwiek pokrzywdzenie obywatela z powodu wykonywania publicznego obowiązku obrony Ojczyzny.

W tych okolicznościach nie zachodzi potrzeba ponownego odniesienia się do stanów faktycznych, w których okres odbywania zasadniczej służby wojskowej „coraz częściej przypada po 31 sierpnia 1979 r.”.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

as